

[Arbejdsministeren.]

debatten, at regeringen burde have sin stilling klar. Jeg mener, at det også tidligere er kommet til udtryk, at der ikke er nogen tvivl om, hvordan regeringens stilling er i dette spørgsmål. Det har været anført, at funktionærerne ved den dispensationsbestemmelse, som findes i loven, i realiteten skulle være holdt uden for ordningen. Denne kritik, som er kommet frem både her i dag og i dagspressen, står jo i forbindelse med den funktionærmindretalsudtalelse, som er afgivet i tillægspensionsudvalget. Deri hedder det, at såfremt den foreslåede dispensationsbestemmelse gennemføres, vil det i praksis betyde, at visse funktionærgrupper kan undtages fra tillægspensionen, idet i hvert fald et overvejende antal af disse organisationers medlemmer både i Fællesrådet og Fællesrepræsentationen i forvejen har pensionsordninger, der som helhed er af mindst samme værdi som tillægspensionsordningen.

Jeg vil heroverfor gentage, hvad jeg allerede tidligere har sagt — det er i øvrigt også kommet frem her tidligere i dag — at alle funktionærer principielt og automatisk omfattes af lovforslaget. Jeg er ligeledes overbevist om, at det med den foreslåede bestemmelse i dette lovforslag og de kriterier, der i bemærkningerne er opridset for dens anvendelse, ville blive meget vanskeligt at få dispensation fra deltagelse i ordningen. Frygten for, at et overvejende antal af funktionærer, der i forvejen er omfattet af en eller anden form for pensionsordning, skulle blive undtaget fra tillægspensionsordningen, tror jeg derfor nok er noget overdrevet.

Det ærede medlem hr. Asger Jensen rejste spørgsmålet om, hvem der skal søge dispensation. Det vil afhænge lidt af, hvordan pensionsordningen er bygget op. Det kan dels være arbejdsgiveren i den pågældende virksomhed, efter at begge parter er hørt, som der står, men der kan også være tale om en pensionskasse, hvor pensionskassens ledelse skal spørges.

Jeg vil gerne sige videre vedrørende dette spørgsmål — altså på samme måde, som jeg sagde det i min fremsættelsestale — at jeg er rede til, helt parat til at arbejde videre med denne bestemmelse i det udvalg, der nu skal nedsættes med henblik på at finde

frem til et ændringsforslag, som vi allerede er i færd med at overveje i ministeriet, og som sikrer, at alle funktionærer kommer med i alle de tilfælde, hvor det er rimeligt med en yderligere pensionssikring, og jeg tror, det vil være muligt at finde frem til en sådan ordning, som de interesserede organisationer vil kunne acceptere.

Der har været fremført forskellige betæneligheder i forbindelse med placeringen af fondsmidler; man har givet udtryk for den opfattelse fra enkelte sider, at der kunne blive tale om, at parterne fik for stor indflydelse på kapitalmarkedet. Jeg anser lovforslagets bestemmelse om henlæggelse af administrationen af fonden til bestyrelsen af arbejdsmarkedets tillægspension og dermed til arbejdsmarkedets parter for både naturlig og logisk, når ordningen, som det er foreslået, finansielt skal hvile i sig selv gennem bidrag fra arbejdsmarkedets parter, nemlig i form af indbetalinger fra lønmodtagerne og deres arbejdsgivere. Hertil kommer imidlertid, at den frygt, som kritikken giver udtryk for, næppe er begrundet, idet fondsmidlerne, skønt de naturligvis er betydelige, alligevel er relativt små.

Jeg vil gerne oplyse i denne sammenhæng — det fremgår af tillægspensionsudvalgets betænkning — at det samlede årlige bidrag kun andrager et beløb svarende til 1 pct. af den samlede obligationsmasse her i landet og små 10 pct. af den årlige stigning i obligationsmassen, som vi har kendt den gennem de senere år. På længere sigt må det endvidere erindres, at der via § 14 er åbnet adgang til at forhøje pensionerne, i det omfang ordningen opnår et overskud, der ikke er forsikringsmæssigt nødvendigt.

Jeg synes yderligere, der er grund til at fremhæve, at reglerne om placeringen af midlerne ikke tilsigter at give parterne adgang til at drive aktiv erhvervs politik; placeringen skal ske udelukkende i selve pensionsfondens interesse, og jeg kan her henviser til, at reglerne i vid udstrækning er i overensstemmelse med § 14 i lov om tilsyn med pensionskasser.

Endelig vil jeg anføre, at erfaringerne fra Sverige — hvor fondsdannelsen i øvrigt er af væsentligt større dimensioner, end hvad der nogen sinde kan blive tale om her i landet på det foreliggende grundlag — viser, at man dér ved midlernes placering har benyt-